

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3976

гр. София, 02.06.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в закрито заседание на 02.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

като разгледа дело номер **12330** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 248, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

С Решение № 1501/02.03.2020 г. по адм.д.№ 12 330/2019 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ) е отменено Решение №1040-21-495 от 08.10.2019 г. на Директора на ТП на НОИ- С. - град, с което е потвърдено оспореното пред него Разпореждане №РЖ-5-21-00627997/16.08.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, за събиране на сумата по Ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019г., съставен на [фирма], ЕИК[ЕИК], в размер на 3 200, 67 лв., от която 3 038, 54 лв. главница и 162,13лв. лихва, произтичаща от неправомерно изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност поради общо заболяване на Т. А. Т.. С решението съдът се е произнесъл относно разноските по делото, като е осъдил ТП на НОИ С. - град да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], 50.00 (петдесет) лева разноски по делото.

Решението е връчено на жалбоподателя на 05.03.2020г. В срока за обжалване на решението – на 12.03.2020г. е постъпила молба от процесуален представител на жалоподателя – адв.Ц. П. от САК, съдържаща искане за именуване на Решение № 1501/02.03.2020 г. по адм.д.№ 12 330/2019 г. по описа на Административен съд София – град, в частта за разноските и за присъждане на претендираните разноски от жалоподателя за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в производството по административно обжалване пред директора на ТП на НОИ С. – град и в производството пред АССГ..

Препис от молбата е изпратен на ответника, ЕИК[ЕИК], представлявано от юрисконсулт В. и получен на 19.05.2020г., като в едноседмичен срок по молбата – на 26.05.2020г. е депозиран отговор.В отговора се изразява становище за неоснователност на молбата за изменение на решението в частта за разноските, като се сочи, че в производството пред АССГ е представен договор за правна защита и съдействие от 23.10.2019г., в който е посочена сумата от 840 лв. възнаграждение,

доказателства за плащането на която не са представени, като представените доказателства са за плащане на сума по фактура 739/30.07.2019г. в размер на 840 лв., чрез превод на 02.08.2019г., които разноски са направени в производството по обжалването пред административния орган, а заплащането на тези разноски не е предвидено в КСО. Алтернативно се поддържа прекомерност на разноските за адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите в молбата и въз основа на доказателствата по делото, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Искането е депозирано в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, от процесуално легитимирана страна и е допустимо.

Разпоредбата на чл. 248, ал. 1 ГПК, приложима субсидиарно и в административния процес, предвижда възможност в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. Отговорността за деловодните разноски произтича от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и съгласно чл. 78, ал. 2 ГПК се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Тя има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора и може да бъде осъществена само по висиящия процес

С обжалваното решение, съдът е отменил Решение №1040-21-495 от 08.10.2019 г. на Директора на ТП на НОИ- С. - град, с което е потвърдено оспореното пред него Разпореждане №РЖ-5-21-00627997/16.08.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, за събиране на сумата по Ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019г., съставен на [фирма], ЕИК[ЕИК], в размер на 3 200, 67 лв., от която 3 038, 54 лв. главница и 162,13лв. лихва, произтичаща от неправомерно изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност поради общо заболяване на Т. А. Т... Съдът е уважил искането за присъждане на направените деловодни разноски от оспорвания единствено за заплатена държавна такса в размер на 50.00 лв. По отношение на претендираните разноски от 840 лв. за адвокатско възнаграждение, съдът е приел, че същите, макар и своевременно предявени, не са доказани да са заплатени по банков път, съобразно посоченото в договора за правна защита и съдействие от 23.10.2019г., поради което не ги е присъдил.

С молбата на жалбоподателя, иницирала настоящето произнасяне, са представени доказателства, че договореното адвокатско възнаграждение по договора за правна защита и е заплатено на 02.08.2019г. при обжалването пред административния орган – извлечение на банковата сметка на дружеството – жалбоподател и авизо за местен превод от сметката на АД „В. и П., както и вече посочената фактура.

Настоящият съдебен състав след като обсъди депозираната молба и приложенията към нея, намира същата за процесуално допустима, подадена от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на интерес от иезменение на решението. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Разпоредбата на чл.248,ал.1 ГПК, приложима по силата на препращащата норма на 144 АПК, постановява, че в срока за обжалване,а ако решението е необжалваемо-в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени решението в частта на разноските. Разпоредбата е приложима и по отношение и на другите актове, с които производството по делото е приключило, в това число и определенията при прекратяване на производството.

Крайният момент,в който може да бъде заявено присъждането на разноски е

приключване на последното заседание в съответната инстанция - аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

С решението по делото, съдът е осъдил ответника да заплати на жалбоподателя само внесената от него държавна такса в размер на 50 лева. От представения по делото договор за правна защита и съдействие от 23.10.2019г. е видно, че жалбоподателят е упълномощил „В. и П.“ да осъществява процесуално представителство по обжалване на Решение на директора на ТП на НОИЕ София – град № 1040—21-495//08.10.2019г. с договорено възнаграждение 840 лв. с ДДС, платими по банков път и „внесена сума – 840 / осемстотин и четиридесет / лева с ДДС.

В последното заседание по делото – на 21.01.2020г. е представен списък на разноските, ведно с пълномощно от преупълномощения адвокат, но с представянето им, както и на договора за правна защита и съдействие от 23.10.2019г., не отпада задължението на страната да представи доказателства за плащането на договореното възнаграждение - фактура за заплатеното адвокатско възнаграждение и платежно нареждане или др. удостоверяващ плащането документ. Горното е необходимо, за да прецени съдът дали е налице пълно тъждество между договореното и реално заплатеното възнаграждение, а в конкретния случай такива доказателства към момента на последното заседание по делото липсват. Съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка/ аргумент от Тълкувателно решение по Тълкувателно дело № 6/2012 г. на ОС на ГК и ТК и разясненията по т.1 от същото не водят до извод, различен от горния. В конкретния случай, съдът намира, че не са налице основания за изменение на решението в частта на разноските, тъй като не е налице непроизнасяне от страна на съда по разноските, а е налице процесуално бездействие на страната да представи доказателства до края на устните състезания за заплащане на договореното адвокатско възнаграждение. Доказателства за плащане по договора за правна защита и съдействие, в който е договорено възнаграждението, са представени едва с молбата за изменение на решението в частта на разноските, което не може да бъде основание за изменение на решението в частта на разноските. Да се приеме противното, би означавало процесуалното бездействие на страната да бъде основание за присъждане на разноски след представяне на доказателства за извършването им и след приключване на устните състезания, което е недопустимо.

Воден от гореизложеното и на основание чл.248 ГПК, Административен съд

София-град

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ молбата на адв.Ц. П. от САК, в качеството ѝ на пълномощник на [фирма] за изменение на постановеното Решение № 1501/02.03.2020 г. по адм.д.№ 12 330/2019 г. по описа на Административен съд София – град в частта за разноските. На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от определението да се изпрати на страните. Определението подлежи на обжалване по реда за обжалване на решението.

СЪДИЯ: